

РЕШЕНИЕ

№ 2740

гр. София, 06.06.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 35 състав, в публично заседание на 04.11.2010 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Миглена Недева

при участието на секретаря Даниела Иванова, като разгледа дело номер **5564** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – чл.178 от Административно – процесуалния кодекс /АПК/, във връзка със Закона за висшето образование /ЗВО/.

Образувано е по жалба на М. П. Я. срещу Решение № 06-00-210-2009 от 16.04.2010 г. на заместник - министър на образованието, младежта и Н., с което ѝ е отказано признаване на висше образование по специалността "Финанси" на образователно-квалификационна степен "бакалавър" от К с у, У.

Жалбоподателката счита, че отказът на административния орган е в противоречие с материалния закон и постановен при съществени нарушения на административно – производствените правила. Искането е решението да бъде отменено поради несъответствие с чл. 12, ал. 1, т.т. 1, 2 и 3 от Наредбата за държавните изисквания за признаване на придобито висше образование и на завършени периоди на обучение в чуждестранни висши училища, както и с Конвенцията за признаване на квалификациите, отнасящи се до висшето образование в Европейския регион № 165, подписана в Л на 11.04.1997 г.

Ответникът, чрез процесуален представител, оспорва жалбата и излага съображения в подкрепа на издадения административен акт.

С градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Насочена е срещу подлежащ на обжалване административен акт, от активно

легитимирано лице и в срок.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Административен съд С. – град, II а.о., 35 състав, като взе предвид доводите на страните и прецени доказателствата по делото, както и въз основа на наведените в жалбата основания и като извърши служебна проверка относно законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания, предвидени в чл.146 от АПК приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА страна следното:

С Решение № 06-00-210-2009 от 16.04.2010 г. на заместник - министър на образованието, младежта и Н. на жалбоподателката е отказано признаване на висше образование по специалността "Финанси" на образователно-квалификационна степен "бакалавър" от Киевския славистичен университет, У.

Правното основание за отказа е разпоредбата на чл. 12, ал. 1, т. 3, във връзка с чл. 2 от Наредбата за държавните изисквания за признаване на придобито висше образование и на завършени периоди на обучение в чуждестранни висши училища /Наредбата/ и § 4, ал. 1 от Допълнителните разпоредби на Закона за висшето образование.

Фактическите основания са декларираното от заявителката обстоятелство, че обучението е проведено на територията на Република Б, а не в страната, издала диплома за висше образование, предвид което административният орган приема, че жалбоподателката се е обучавала в нарушение на § 4, ал. 1 от ВР на ЗВО, забраняващ на чуждестранните висши училища да разкриват свои поделения на територията на РБългария.

В акта са възприети мотивите на Решението на Комисията по чл. 7, ал. 2 от Наредбата, взето по протокол № 76 от 18.03.2010 г., т.VII.4. постановено по заявление на М. П. Я. № 172/2009 от 29.06.2009 г. за признаване на завършеното образование.

За признаването е представена Диплома за бакалавър DI № 022075 от 25.06.2008 г. на К славистичен университет, приложение към дипломата, с печат за заверка и легализация от 20.03.2009 г. на дирекция „Консулски отношения” при Министерство на външните работи.

Разпоредбата на чл. 10, ал. 2, т. 4 от Закона за висшето образование възлага на министъра на образованието, младежта и Н., в качеството му на държавен орган за осъществяване на националната политика във висшето образование, да организира легализацията и признаването на дипломите на лицата, завършили в чужбина.

В изпълнение на това правомощие, редът и условията за признаване на висшето образование на лица, завършили в чужбина са регламентирани в Наредбата за държавни изисквания за признаване на придобито висше образование и завършени периоди на обучение в чуждестранни висши училища, /Наредбата НДИПВОЗПОЧВУ/, приета с ПМС № 168 от 14.08.2000 г., обн. ДВ, бр. 69/22.08.2000 г., посл. изм. и доп. ДВ, бр. 59 от 31.07.2010 г.

Съгласно чл.10, ал.1 от Наредбата,процедурата по признаването на висше образование включва следните етапи: 1. проверка на автентичността на представените документи; 2. сравняване на данните от дипломата и другите представени документи с държавните изисквания за придобиване на висше образование в Република Б; 3. вземане на решение за признаване на образователно-квалификационна степен на висшето образование с професионална квалификация, когато тя е посочена в дипломата, за отказ то да бъде признато или за прекратяване на процедурата; 4. издаване на удостоверение по образец съгласно приложението.

Предвид чл.10, ал.2 от Наредбата удостоверението или отказът да бъде признато висше

образование се подписват от министъра на образованието, младежта и Н. или от упълномощено от него длъжностно лице.

При горните и с оглед представените по делото доказателства, съдът приема, че решението е издадено в предписаната от закона писмена форма, а като подписана от заместник - министър на образованието, младежта и Н., упълномощен със Заповед № РД-09-181 / 15.02.1020 г. на министъра, е постановена и от компетентния административен орган при законосъобразно делегиране на правомощия, поради което не са налице основания за отмяна / обявяване на нищожност на административния акт по чл.146, т.1 и т.2 от АПК.

Като проследи проведената преди постановяване на решението процедура, съдът счита, че не са налице и допуснати съществени нарушения на административно – производствените правила, налагащи отмяната му, съгласно чл.146, т.3 от АПК.

В същото време, съдът смята, че актът е постановен при наличието на несъответствия с материалния закон, представляващи основания за отмяна по чл.146, т.4 от АПК.

Разпоредбата на чл. 12, ал. 1 от Наредбата изчерпателно регламентира материалноправните основания за отказ да бъде признато висше образование, придобито в чуждестранни висши училища, като в т. 3 (нова - ДВ, бр. 25 от 2009 г.), посочена като основание за издаване на оспореното решение, урежда хипотезата на отказ при установяване след извършване на проверка, че „висшето училище не е издало представения документ, удостоверяващ завършено висше образование".

Фактическият състав за прилагане на това основание за отказ за признаване на висше образование, придобито в чуждестранни висши училища, не е налице.

Както бе посочено по-горе, проверката на автентичността на дипломата е предвидена като етап от процедурата по признаване на висшето образование в чл. 10, ал. 1 от Наредбата. Оспореният акт, както и протоколите на Комисията по чл. 7, ал. 2 от Наредбата /НДИПВОЗПОЧВУ/ не съдържат констатации за установена неистинност на процесната диплома, не са изложени съображения, обосноваващи приложението на т. 3 на ал. 1 на чл. 12 от Наредбата, поради което не е налице фактическият състав на чл. 12, ал. 1, т. 3 от Наредбата за отказ да се признае придобитото от жалбоподателката висше образование, което определя незаконосъобразността на отказа на посоченото основание.

Не се установяват от събраните по делото доказателства и нарушенията на § 4, ал. 1 ДР на ЗВО и чл. 2 от Наредбата, посочени като основания в обжалваното решение.

Разпоредбата на § 4, ал. 1 ДР ЗВО забранява на чуждестранните висши училища да разкриват свои поделения на територията на Република Б.

Нормата на чл. 2 от Наредбата пък предоставя право на признаване на придобито висше образование и на завършени периоди на обучение в чуждестранни висши училища на български граждани, чужденци и лица със статут на бежанци, които са се обучавали във висши училища, създадени и функциониращи по законоустановения ред в страната, в която е придобито висшето образование.

Провеждането на дистанционна форма на обучение от чуждестранно висше училище не е равнозначно на разкриването на филиал на чуждестранно учебно заведение по смисъла на § 4, ал. 1 от ЗВО. Същностна характеристика на дистанционното обучение е обучаващият се и преподавателят да са разделени по местоположение, но не непременно и по време, като създадената дистанция се компенсира с технологични средства. Обучаващият се в дистанционна форма на обучение може да се намира по време на обучението във всяка географска точка, и тази екстериториалност я отличава

от традиционния начин на обучение.

Ето защо придобиването на висше образование в чуждестранно висше училище по метода на дистанционно обучение, при което обучаващият се намира на българска територия, не е нарушение на забраната по § 4, ал. 1 от ДР ЗВО, съответно на общата разпоредба на чл. 2 от Наредбата.

В подобен смисъл вече е налице сериозна съдебна практика на ВАС, включително касаеща откази за признаване на образование, придобито по същия ред в същия университет / напр. посл. Решение № 1489 от 1.02.2011 г. на ВАС по адм. д. № 15410/2010 г., 5-членен с-в, Решение № 1594 от 2.02.2011 г. на ВАС по адм. д. № 15407/2010 г., 5-членен с-в, Решение № 2101 от 10.02.2011 г. на ВАС по адм. д. № 15403/2010 г., 5-членен с-в, Решение № 2236 от 15.02.2011 г. на ВАС по адм. д. № 15405/2010 г., 5-членен с-в, докладчик съдията С Ч, Решение № 2660 от 22.02.2011 г. на ВАС по адм. д. № 368/2011 г., 5-членен с-в, Решение № 2759 от 23.02.2011 г. на ВАС по адм. д. № 15409/2010 г., 5-членен с-в, Решение № 3047 от 1.03.2011 г. на ВАС по адм. д. № 15411/2010 г., 5-членен с-в, Решение № 1932 от 8.02.2011 г. на ВАС по адм. д. № 14938/2010 г., 5-членен с-в и др./

Относно оплакванията в жалбата, основани на твърдения за допуснати нарушения на Конвенцията за признаване на квалификациите, отнасящи се до висшето образование в Европейския регион (№ 165), обнародвана ДВ, бр. 51 от 23.06.2000 г., съдът счита същите за неоснователни, доколкото нормите в Конвенцията имат за адресат държавата, като ѝ вменяват задължението да вземе необходимите мерки за оценяване на молбата за признаване на квалификация.

Предвид изложените съображения обжалваният отказ е издадена от компетентен орган, в предписаната от закона форма и без съществени нарушения на процесуалните правила, но в противоречие с материалноправните изисквания на закона, което налага отмяна на решението и връщане на преписката на административния орган за ново произнасяне.

При изследване наличието на изискванията за признаване на образованието в процедурата по чл. 10 от Наредбата, административният орган следва да се произнесе съответства ли придобитото от жалбоподателката висше образование в чуждестранно висше училище на националните норми и образователни изисквания и признае дипломата ѝ, издадена от Киевския славистичен университет или постанови отказ, като съобрази и приложението на разпоредбата на § 12 ПЗР на ПМС № 150 от 26.07.2010 г. за изменение и допълнение на Наредбата /НДИППВОЗПОЧВУ/.

Предвид изхода на делото, на основание чл.143, ал.1 от АПК жалбоподателят има право на извършените по делото разноси, в доказателствения от него размер от 10 /десет/ лева държавна такса. Горната сума се възстановява от бюджета на органа, издал акта, за което следва да бъде осъдено министерство на образованието, младежта и Н..

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2, ал.3 и чл.143, ал.1 от АПК, Административен съд С. – град, II а.о., 35 състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на М. П. Я. Решение № 06-00-210-2009 от 16.04.2010 г. на заместник - министър на образованието, младежта и Н..

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне, съобразно дадените указания в мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА министерство на образованието, младежта и Н. да заплати на М. П. Я. направените по делото разноски, в размер на 10 / десет / лева.

Препис от решението, на основание чл.138 от АПК, да се изпрати на страните.
Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от деня на съобщаването му чрез настоящия съд пред Върховен административен съд.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: